

(ifr. cand. mag. G. Winthers Afhandling) sin Leg paa Bunden, hvor den ved den Nagnen led-sagende størknende Slim klæbes sammen i store Rager indtil 1 Fods Gjennemsnit og 1 Tommes Tykkelse, der ikke let stilles fra Underlaget; men Nagnen i denne Stikkelse er ikke Gjenstand for Menneffets Østerstræber, og om det end kan hælde, at disse Rager eller Dele af dem af og til blive hængende i Baad eller andre Fiskenet, saa foreligger der dog ingen Oplysninger om, at dette, bortset fra Østersstraberne, sfer saa særdeles hyppigt eller overhoved i et Omfang, der paa nogen Maade kan sættes i Sammenligning med den kolossale Tilintetgjørelse af Silderogn, der, som ovenfor paavist, finder Sted ved Fangsten af de drægtige Silb. Maa den sidstnævnte Tilintetgjørelse af Nagnen anses for ikke at kunne spille nogen Rolle lige over for de store Faktorer, som Naturen her virker med, saa vil det forstaa sig af sig selv, at dette endnu mindre kan gjælde med Hensyn til den i hvert Fald langt ringere Ødelæggelse af Silderognen, der tilfældigt kan finde Sted, efter at denne alt er gydt.

Ser man hen til, hvorvidt Erfaringen stemmer med det ovenfor Udviklede, da maa det siges, at denne i alt Bøseligt synes at være i Samklang dermed. Sildefiskeriet har viist sig at være underkastet en mindre eller større periodisk Vexlen, saaledes at det snart kan være bedre snart slettere; men der ses ikke at være nogen Mulighed for at bringe denne Vexel i Forbindelse med Brug af visse Fiskeredskaber. Lvertimod synes Naturkræfter, om end ofte paa en ikke udforsket Maade, alene her at gjøre Udslaget. Til nærmere Oplysning herom kan henvises til „det norffe Baarfildfiske“ af Axel Boech, efter hvilken Rilde vi skulle anføre følgende Silbepioder, nemlig ved Rilen fra 1260—1341, fremdeles sammesteds fra 1556—1590, endvidere ved Bohusten fra 1660—1678, ved Stavanger og Bergen fra 1698—1787 og ved Bohuslen til 1808, efter hvilket Aar Silben blev horte, for, som bekjendt, først for omtrent 2 Aar siden atter at indfinde sig i sammesteds i uoverskuelige Maasser. Den nævnte Forfatter ytrer: „Det ligger meget nær at antage, at et Fiskeri ophører, fordi saagodt som al Fisk er taget op . . . ; men dette viser sig dog ikke at have været Tilfældet med Hensyn til Sildefiskerierne; Silbepioderne have nemlig aldrig endt, efter at Fisket Aar efter Aar er astaget, lvertimod har det som oftest viist sig i alle Fald ved de Fiskerier, om hvis Gang man har sikkest Underretning, at de i nogle af de sidste Aar i Perioden have været særdeles rige“. Ogsaa har Forfatteren taget et stort Kvantum Rogn med Straber paa 60 Faunes Øbde, der dog ikke fandtes befrugtet. Den mest paafaldende og betydeligste Forandring med Hensyn til Sildefiskeriet hos os turde være foregaaet i Limfjorden, hvor dette, indtil Gjennembrudet til Vesterhavet i Aaret

1825 fandt Sted, i en lang Narrelke havde været meget rigt, men fra det nævnte Tidspunkt astog, indtil det nu kun spiller en meget underordnet Rolle i Limfjorden mod forhen. Det vides ikke, at Nogen hidtil har troet at kunne hidlede denne store Forandring, der idetmindste i Tiden knytter sig til den nævnte Naturbegivenhed, fra Ødelæggelse af Silben ved Menneffehaand, hvad enten dette skulde være ved Brug af Baad, smaa Mastestørrelser eller deslige, og et Forsøg herpaa vilde være saa meget mindre besyret, som en anden Fiskeart, nemlig Fjynderen, der paa Grund af sin særegne Form ialtsald langt mere er udfat for Fare ved smaa Mastestørrelser, siden hin Tid efterhaanden er bleven saa rigelig i Limfjorden, at Fiskeriet efter den har naaet en stor og hidtil ukjendt Betydning, saa at det paa en Maade næsten kan siges at have indtaget Sildefiskeriets tidligere Plads. Om der senere vil komme Perioder, i hvilke Silben vil søge lige saa rigeligt ind i Limfjorden som i fordoms Dage, kan ikke forudbestemmes, men kun det kan siges, at Menneffets Virksomhed i hvert Fald ikke synes at ville udøve nogen Indflydelse herpaa.

I Henshold til det Foranstaaende har Mindretallet en modfat Opfattelse af Kommissionens af de bundsløbende Redskabers skadelige Betydning for Fiskelegen, og kan ikke i Hensynet til denne sidste se nogen hverken naturvidenskabelig eller statistisk tilstrækkelig Begrundelse til med Kommissionen, at skride til et principielt absolut Forbud imod disse Redskaber. Dette gjælder saa meget mere, som det, medens Kommissionen indtog et noget vakkende og usikkert Standpunkt ligeoverfor Spørgsmaalet om, hvorvidt ogsaa andre i økonomisk Henseende vigtigere Saltvandsfisk lægge deres Rogn paa Havets Bund, er ved Cand. Winthers Afhandling oplyst, at dette ikke er Tilfældet, idet hverken Fjynder, Lorf, Hvidling, Kuller, Makrel eller Hornfisk affatte deres Rogn paa Bunden, men kaste denne frit flydende i Vandet, hvor den befrugtes og stigende op mod Havets Overflade videre udvikler sig, medens der, hvad Valen angaar, hoiler et endnu i flere Henseender uopklaret Mærke over dennes Forplantningsmaade.

Seller ikke har Mindretallet kunnet overbevise sig om Rigtigheden af Kommissionens Paastand om, at de bundsløbende Redskaber ved at opstrabe Havbunden tilintetgjøre Plantevægten og det lavere Dyreliv dersteds i et Omfang, som kan have nogen virkelig Betydning. Lvertimod oplyser Fiskerikontrolør Kammerraad Andersen i en Skrivelse af 13de April 1874, der findes aftrykt i Fiskerikommissionens Protokol Side 10—12, at Tanggrøden i Limfjorden „i de senere Aar har udbredt sig i en utrolig Grad“, og det er bekjendt, at der af Østersfiskerne klages over, at flere Banter true med at blive ubrugelige, fordi de overgroes med Tang. Naar man ved den hyppige Brug af Østersstrabere ikke kan